

Az Irgalmasság Jubileuma
zarándoklat
2016. október 1.

„Uram, én bűnös ember vagyok, jöjj el hozzám irgalmaddal!” (Ferenc pápa)

1) Az Irgalmasság Éve. Micsoda kegyelem!

Milyen határtalan hála tölt el bennünket azért, ahogy az Ő irgalma kísér minket e jubileumi év során! Használjuk fel ezt a pillanatot, hogy még jobban tudatára ébredjünk annak, hogy az eltelt hónapok során hányszor árasztott el minket Krisztus irgalma, irántunk való végtelen gyöngédsége.

Hallgassuk meg újra Ferenc pápa szavait: „Jézus meglátott bennünket bűneink, korlátaink, kicsinységünk közepette, odalépett hozzánk, kezét nyújtotta nekünk és irgalmas volt hozzánk. Kihez? Hozzám, hozzád, hozzád is, mindenkire. Mindannyian vissza tudunk azokra az alkalmakra emlékezni, amikor az Úr meglátott minket, odalépett hozzánk és irgalommal bánt velünk. [...] Ezt hívja Szent Pál szilárd tanításnak – figyelemreméltó! –, ez a szilárd tanítás: irgalommal bánt velünk”. (*Videóüzenet az Irgalmasság Rendkívüli Szentévének az amerikai kontinensen történő megünneplése alkalmából* (részlet). 2016. augusztus 27-30., Bogotá, Columbia).

Krisztus irántunk való szeretetének fényében meglátszik a mi szórakozottságunk, figyelmetlenségünk is. Mennyire messze vagyunk attól, hogy „éjjel és nappal keressük Őt”, és a Mária Magdolnát jellemző figyelemtől: «Éjszaka ágyamban kerestem, akit szeret a lelkem» (Én 3,1). Mindegyikünk maga tudja, hányszor kerekedtek felül már érdekek, más szeretetek azon, hogy „semmit elébe ne tégy Krisztus szeretetének” (vö. Szent Benedek Regulája 4,21).

Talán így azt is tisztábban látjuk, hogy az év során mi mennyire nem így bántunk egymással. Mennyi vitatkozás, mennyi erőszak, olykor még irigykedés is!

„Amikor elfeledkezünk arról, hogyan bánt velünk az Úr. [...] Eláraszt bennünket a szétválás logikája. [...] 'Frakciókat' alapítva széttördeljük a jelent”. (*Videóüzenet az Irgalmasság Rendkívüli Szentévének az amerikai kontinensen történő megünneplése alkalmából* (részlet). 2016. augusztus 27-30., Bogotá, Columbia).

Mennyi türelmetlenség, anélkül, hogy időt hagynánk magunknak arra, hogy megértsük a korunkat jellemző hatalmas változást! Mennyire nem vagyunk hajlandóak meghallgatni egymást, megnyílni a másik ember nézőpontjára, mert összekeverjük az igazságot a megszokással! De ha egymás felé nem vagyunk nyitottak, akkor hogyan lehetnénk azok a többiek felé?

Ha őszinték vagyunk, akkor fájdalommal ismerjük fel néhány jelét annak, hogy nem vagyunk készségesek: támadjuk a már előttünk is létezett tapasztalatot; az eszmék ütköztetése legyőzi a megélt odatartozást; annyira kiüresítjük a kereszténység tényének ontológiáját, hogy végül

általunk meghatározott eszmék és szabályok gyűjteményével azonosítjuk; a karizmat leszűkítjük indíttatásra anélkül, hogy valóban követnénk.

Sőt, olyanok is vannak köztünk, akik még a pápa tanítóhivatalát is kétségbe vonják, ami pedig elképzelhetetlen a mi valóságunkban. Talán el kellene ismernünk gőgösségünket, annak valamennyi megnyilvánulási formájában, ahogy azt don Giussani leírta 1992-ben: „A karizmával és annak történelmével mindegyikünk azt tesz, amit akar: leszűkítheti, részlegessé teheti, bizonyos vonásait kiemelheti a többi kárára (s ezáltal eltorzíthatja), hozzáigazíthatja a saját kedvteléséhez vagy számításához, faképnél hagyhatja hanyagságból, makacsságból, felületességből, ráhagyhatja egy olyan vonására, amelyben otthonosabban érzi magát, amely jobban tetszik és kevesebb fáradságot okoz neki”. (L. Giussani, *A kereszténység eseménye*, Bur, Milano 2003, 68.o.).

2) „Uram, én bűnös ember vagyok”

Mindaz, amit felsoroltunk, mindezek a körülmények, melyekben gőgünk megsebezte Fraternitásunk testét, annak következményeképp, hogy nem kerestük Őt éjjel és nappal megkönnyíthetik számunkra, hogy ezt a zarándoklatot főszereplőként éljük meg (hiszen felismerjük, hogy szükségünk van Istenre), nem pedig úgy, hogy leszűkítjük egy formális vagy ájtatos gesztusra.

Ezzel a tudatossággal menjünk a Szűzanya lábaihoz, az irgalom koldusaiként. Főképpen annak tudatában, hogy szükségünk van rá. „Kérjük a Szűzanyától a bátorságot, hogy felismerjük bűnös voltunkat, azt, hogy szükségünk van Irgalmára, és azt, hogy ne féljünk kezünket az ő anyai kezébe tenni, rábízva magunkat”. (*Ferenc pápa beszéde a római Kúriához*, 2014. december 22.).

Csak amikor nem szűkítjük le bűnünket, és főképp amikor nem gyártunk rá igazolásokat, akkor ébredhetünk rá Irgalmának újdonságára, amelyre szükségünk van ahhoz, hogy semmit ne hagyjunk magunk mögött, hogy ne nyomjon minket agyon bűneink súlya, hogy ne kelljen semmit cenzúráznunk. S ekkor megdöbbenünk rajta: «Hogy lehet ez? Annyi mindent követtem és követek el, s te, Krisztus, irgalmas vagy velem? Elképesztő! „A szeretettől nem szökik el az ember” mondta a brazil elítelt. „Te többet érsz tetteidnél”, mondaná Paul Ricoeur (*La memoria, la storia, l'oblio*, Cortina, Milano, 2003, 702.o.).

Azért vagyunk itt, hogy koldulva kérjük szívünk megtérését, vagyis hogy olyan igaz módon tudjuk magunkat nézni, amely segítségével újra tudjuk kezdeni utunkat.

3) Hogyan válaszol Ő szükségünkre?

„A hűtlenség mindig felüti fejét szívünkben, még a legszebb és legigazabb dolgokkal szemben is. Ilyenkor az ember, Isten embersége és az ember eredeti egyszerűsége előtt enged a gyengeségnek és a világ előítéletének, mint Júdás és Péter”, mondta don Giussani 1998. május 30-án (L. Giussani – S. Alberto – J. Prades, *Generare tracce nella storia del mondo*, Rizzoli, Milano 1998, VI.o.).

Ezekiel próféta emlékeztet erre: „Ám te [Jeruzsálem] elbízta magát szépséged miatt, parázna lettél; paráznaságra adta magadat minden arra menőnek, hogy az övé légy. [...]”.

De ugyanannak a prófétának szájával így szólt akkor (és szól most is) az Úr: „Én azonban **megemlékezem a szövetségről**, amelyet ifjúságod napjaiban kötöttem veled, és örök szövetségre lépek veled. [...] azért, hogy emlékezzél és szégyenkezzél, szégyenedben ne tudd kinyitni a szád, amikor majd megbocsátok mindent, amit tettél” (Ez 16,15.60.63). Bár mi bűnösök vagyunk, az Úr nem bontja fel szövetségét. Ennek végső okát Szent Pál fogalmazza meg barátjának, Timóteusnak: „de ha mi hűtlenné válunk, ő hű marad, mert önmagát nem tagadhatja meg” (2Tm 2,13). Isten nem tagadhatja meg önmagát: ez a mi reményünk.

Hogyan ér el bennünket az Ő irgalma? Giussani ezt megható módon mutatja meg, ismét Mária Magdolna alakjával azonosulva. „Az élet értelme váratlanul megfakul; és körülöttünk a kör hideg és zárt marad: egoizmus... Az ember már nem keresi az egyetlent, akiért a lélek megtörik és megnyílik, vagyis odaadja magát, feláldozza magát... Mária Magdolna összetörte az alabástromvázát: 'elpazarolta', elajándékozta az illatszert. Minden ajándék veszteség. Úgy tűnik, hogy valakit igazán szeretni elpazarlást jelent: önmagunkat, energiát, időt, számításokat, megtérülést, kedvtelést. Mária Magdolna tettét látva a többiek megcsóválják a fejüket: 'bolond! felelőtlen! nem érdekli semmi!'. De abban a teremben csak ő volt 'élő'. mert csak a szeretet az élet [...]. Megnyílni a többiek felé, mindenki felé – énünk megrepedt kérgén keresztül. Rendszerint van egy **arc**, amely arra **szolgál**, hogy **megrepedezzen önzésük kérgét**, nyitva tartsa ezt a csodálatos sebet. Az az arc ébreszti fel és indítja el szeretetünket; érintésére lelkünkben kivirágzik a nagylelkűség, és azon az arcon keresztül bőven áradva ajándékozta magát a többieknek, mindenkinek, az egész világegyetemnek” (Don Giussani kéziratoss feljegyzései, in *Vita di don Giussani*, Bur, Milano 2014, 135.o.).

Isten nem erőszakkal nyit rést a Mária Magdolnát körülvevő kérgen, hanem az arca az, ami felébreszti Mária szeretetét. Csak egy tekintet tud kihívást intézni Mária szabadságához. Krisztus arca, irgalommal teli tekintete jelenti Isten tanúságtételének, irántunk való gyöngédségének csúcsát. Végtelen szükségünkre Krisztus úgy válaszol, hogy elfogadja: a szabadságunkon keresztül tud eljutni hozzánk. A mi dolgunk az, hogy befogadjuk az ő feltétel nélküli irgalmasságát, amely esetleg olyasvalakin keresztül ér el hozzánk, akitől legkevésbé váránk.

«Ma reggel megsebezve léptem be a tanterembe, mert tegnap az egyik diákom megkérdezte tőlem: “Mi baja volt ma? Haragudott ránk?”. Nem voltam rájuk mérges, de az igaz, hogy nem voltam ott egészen, mert elvesztettem a lakáskulcsomat és emiatt nagyon aggódtam. Meghatott, hogy az a fiú észrevette, hogy valami bajom van, és ez figyelmeztetés is volt számomra, mert ez azt jelenti, hogy nem igaz, hogy minden mindegy, nem igaz, hogy mindegy, hogy jelen vagy, vagy nem vagy jelen. Ma reggel magamban hordoztam annak a fiúnak a jelenlétre vonatkozó kérdését, annak sürgetését, hogy a tanteremben jelen legyek minden pillanatban, ne máshol járjon a fejem. Amikor beléptem a terembe, annak felismerése rázott meg, hogy szükségem van arra a diákra ahhoz, hogy jelen legyek, szükségem van a tanítványaim arcára ahhoz, hogy jelen legyek – és ez egyszerű és

felszabadító. Így egy kicsit jobban megértettem azt, amit a felelősök nemzetközi találkozásán mondál, vagyis hogy a 'mozgalom a formája, módja annak, ahogy Krisztus elért, elbűvölt, megragadott minket; a mozgalom a módja annak, ahogy a kereszténység érdekes lett számunkra, ahogy Krisztus valós jelenlétté vált az életünkben. És ezt mi a tapasztalatunk révén fedeztük fel, mivel Krisztus képes vonzani, elbűvölni minket, és az odatarozásban képes megváltoztatni az életünket. De ez nem egy lezáruló folyamat, hiszen a körülmények szüntelenül változnak. Ezért az egyháznak szüntelenül figyelnie kell az idők jeleit, hogy megkeresse a tanúságtétel megfelelő formáját'. Ma az vonzott engem, hogy valaki úgy figyelt rám, ahogy én azt el sem tudtam volna képzelni. Mindig is azt gondoltam, hogy rajtam áll az, hogy jelen legyek. Ez részben talán igaz, de ma felfedeztem, hogy van valaki, akinek szüksége van arra, hogy én legyek, és nekem szükségem van őrá ahhoz, hogy lehessenek. Ez egy magával ragadó tapasztalat, egy engem meghatározó kölcsönösség. Nem mintha tudnám, mi válik javára annak a diáknak. Ma azt tudom, hogy én valami jót jelentek a számára, amiatt a szenvedély miatt, amellyel szeretem az életemet. Erre a kérdésre nem úgy válaszolok, hogy megadom neki azt a jót, amire elképzeléseim szerint szüksége van, hanem úgy, hogy azt teszem, amit ma reggel tettem. Tegnap ott voltam a tanteremben, de mégsem voltam ott, ma pedig tényleg ott voltam, és a jelen-létem az ő javát szolgálja. Ezt világos lett, amikor láttam ma reggel, hogy mennyire meglepődött!».

4) Irgalmasság nélkül nem lehet úton lenni

Nem tudnánk úton lenni akkor, ha Isten minden alkalommal nem kezdeményezne újra az életünkben. Egy kapcsolatban nem lehet úton lenni irgalmasság nélkül. Jól tudjuk: megbocsátás elnyerése és adása nélkül egy kapcsolat sem lenne hosszú életű. És ha nem engedjük, hogy Isten újra átöleljen minket, megbocsásson nekünk, akkor mi saját magunkat nem tudjuk egyedül átölelni, nem tudunk saját magunknak egyedül megbocsátani. Itt látszik meg, hogy a Misztérium irgalomként nyilatkoztatja ki magát, ahogy azt don Giussani mondja: „A Misztérium, mint irgalom egy Emberben fedí fel magát számunkra, aki asszonytól született, és aki lerombolja fantáziánk korlátolt elképzeléseit és terveit.” (L. Giussani, *Generare tracce*, idézett mű, 189.o.). Nem az irgalomról tartott kiselőadás tud nekünk életet adni, hanem a kapcsolat egy Jelenléttel, amelyben rábizzuk magunkat valaki Más karjaira, ráhagyatkozunk. Giussani írja: „Az ember nem tud mást tenni, mint ráhagyatkozni. Ebben a ráhagyatkozásban tapasztalja meg a Misztérium szeretetét, mint őt „elnyelő”, újratereztető erőt. Ez egy olyan tökéletes bizalom, teljes ráhagyatkozás, amit ahhoz hasonlíthatnánk, amit Mária élt meg abban a pillanatban, amikor „az angyal eltávozott tőle”” (*Ibidem*, 183-184.o.).

Ezért érthetetlen számomra, hogyan gondolhatja valaki, hogy tud anélkül úton lenni, hogy visszatérne Péter „igenjéhez”. Az „igen” nélkül hogyan lehet újratekenni? Egy jelenlét nélkül nem létezhet erkölcs, nem lehetséges a ragaszkodás. Jelenlét nélkül nincs erkölcs. Ezért egy „konkrét történet a kulcsa annak, ahogy a kereszténység felfogja az embert, az ember erkölcsét” (*Ibidem*, 82.o.). Mert az irgalom egy személy, az irgalomnak arca van: Jézus Krisztus a neve, és a veled való kapcsolatban mutatja meg magát, ahogy a Péterrel való kapcsolatban is tette; a hibák, bukások, árulások nem jelentettek akadályt. Ezek nem akadályok. Az egyetlen igazi akadály a kételkedés: „Hát, ki tudja!”.

Utunkat csak akkor tudjuk újramezdeni, ha Ő újra magához vonz minket. Csak így értjük meg, hogy „az irgalom nem emberi szó, hanem a Misztériummal azonos; az irgalom a Misztérium, akitől minden származik, aki mindent fenntart, akihez végül minden eljut; az irgalom az a mód, ahogy a Misztérium már most közli magát az emberrel” (*Ibidem*, 184.o.). Elképzeléseink és mércéink megsemmisülnek az irgalom határtalan Misztériumának szüntelen megnyilvánulása előtt. A Misztérium szembeszáll ürügyeinkkel, amikor azt mondjuk: „egy ilyen irgalom nem lehetséges”.

Az öntörvényűség elleni harcot csak az tudja megnyerni, aki ráhagyatkozik Isten ölelésére, mert így tapasztalja meg újra és újra, hogy énünk a Másikkal való kapcsolat, hogy igazán csak a jelenlevő Misztériummal való kapcsolatban válunk önmagunkká. Az öntörvényűség az, hogy nem adjuk meg magunkat ennek az irgalommal teli tekintetnek.

5) Küldetés

« A világot végső soron ez a sok mindent magába foglaló szó hódította meg a kereszténység számára: „irgalom”.” (*Ibidem*, 159.o.). Ennek a folyamatos irgalomnak a megtapasztalásából szülehetnek a jelenlét új formái, amelyekre a világnak ma szüksége van.

Legutóbbi könyvében XVI. Benedek így ír: «Mindenekelőtt az látszik meg világosan, hogy folytatódik Európa elkereszténytelenedése, a társadalom szövetéből egyre inkább eltűnik a keresztény elem. Következésképpen az Egyháznak meg kell találnia a jelenlét új formáját, meg kell változtatnia azt, ahogy fellép. Korszakváltó fordulatok zajlanak, de azt még nem lehet pontosan megmondani, hogy mikor ér véget az egyik, vagy kezdődik a másik» (*Ultime conversazioni*, Peter Seewald gondozásában, Garzanti, Milano 2016, 218.o.).

Így folytatja: „Valójában az a fontos, hogy mi a hitet ne csak szép és hiteles formákban hirdessük, hanem hogy ezeket a formákat megértsük, és új módon fejezzük ki, amelyek a jelennek szólnak, és így új életstílus alakuljon ki. Hála a Gondviselésnek és a Szentléleknek, ez már meg is történik a modern intézményekben és mozgalmakban. Ezekben a mozgalmakban léteznek olyan formák, melyekben az Egyház élete új módon mutatkozik meg. Például, ha összehasonlítom a Memores tagjait [akik XVI. Benedekkel laknak] és a régi korok apácáit, akkor nagy indíttatást látok a modernizációra. Egyszerűen fogalmazva: ahol a hit élő és tevékeny, ahol a hit nem a tagadásban, hanem az örömben él, ott új formákat is fog találni. Számomra nagy öröm, hogy az új mozgalmakban a hit más módon jelenik meg, s ezzel megújítja az Egyház arcát» (*Ibidem*, p. 208).

A *Tracce* szeptemberi számának Pagina Uno rovatában a „tanúságtétel formájáról” beszélünk. „Nem a fellegek között élük, hanem konkrét körülményekben, egy adott korban, annak kihívásaival szembesülve. Emiatt változhat a tanúságtétel formája, hiszen az mindig a történelmi körülmények szerint alakul ki. Ez nem azt jelenti, hogy lemondunk tapasztalatunk eredetéről, hanem azt, hogy ez az eredet a történelmi körülményekben ölt testet. Így tudunk bizonyosságot szerezni arról, hogy kiállja-e az idők próbáját, a változások nyomását” (J. Carrón, „A tanúságtétel formája”, *Tracce* n. 8/2016, II.o.).

Történelmileg az **irgalom** **forradalom** ellentétéként jelenik meg. A világ életében ugyanis létezik egy szilárd jelenlét: „Az irgalomra való képesség a jó iránti érzékenységgé, az abban való bizonyossággá fejlődik ki, hogy Krisztus erejével a jó győzni fog: 'Szeretlek Uram,

erősségem’, ’Mindenre képes vagyok abban, aki nekem erőt ad’” (L. Giussani, *Generare tracce*, idézett mű, 159.o.).

Így valósul meg az igazi forradalom, az egyetlen, amelynek a megvalósuláshoz nincs szüksége más hatalomra, mint annak bizonyosságára, hogy „Krisztus erejével a jó győzni fog”. Ez a tapasztalat az ember számára lehetetlen, de az irgalmon keresztül valós megtapasztalássá válik: a megbocsátás. „Megbocsátani annyit tesz, hogy úgy ölelem át a másikat a különböző voltát, mint a saját részem, mint hozzám tartozót. Az irgalom ezt jelenti: az irgalom ezt a csatlakozást, átölelést jelenti, ahogy az édesanya öleli át gyermekét! ... A másikat úgy nézem, hogy látom a szívét, az igazságát, Istennel, azaz Krisztussal való kapcsolatát – hiszen őt éppúgy Krisztus hívta meg, mint engem. S ekkor átölelem őt, elfogadom őt utam részeként – bármennyire különbözzünk is, ő az én részem. ... Milyen ürüggyel élünk általában, amikor nem akarjuk a másikat megbecsülni, vagyis szeretni? Az ürügyünk az, hogy nem tarjuk tiszteletben a szabadságát, mert a másik ember szabadsága annak módja, amellyel az, ahogy ő összeveti magát a végtelennel lefordítódik a rá váró körülmények hétköznapi valóságába” (FRATERNITÀ DI COMUNIONE E LIBERAZIONE (FCL), Milano, *Documentazione audiovisiva*, a Comunione e Liberazione Fraternitásának lelkigyakorlata, Rimini, 1984. március 30. – április 1.).

Ezért éri meg követnünk a Szentatyát, aki fáradhatatlanul hívja fel figyelmünket arra, hogy mi a helyes alapállás a világban, amelynek végtelen nagy szüksége van arra, hogy találkozzon azzal, Aki közöttünk él: „A Szeretet-Istent úgy hirdetjük, ha szeretünk: nem a meggyőzés erejével, sosem az igazság másokra kényszerítésével, de még valamely vallási vagy erkölcsi kötelességhez való merev ragaszkodással sem. Istent úgy hirdetjük, ha találkozunk az emberekkel, ha odafigyelünk élettörténetükre. Mert az Úr nem egy eszme, hanem élő személy: üzenetét csak az egyszerű és igaz tanúságtétellel, mások meghallgatásával és befogadásával, az öröm sugárzásával adhatjuk tovább. Nem beszélünk jól Jézusról, ha szomorúak vagyunk, és Isten szépségét nem ragyogtatjuk fel pusztán azzal, ha szép prédikációkat mondunk! A reménység Istent az által hirdetjük, ha itt és most megéljük a tevékeny szeretet evangéliumát, és nem félünk attól, hogy azt új formákban is hirdessük” (részlet *Ferenc pápának a katekéták jubileumán elhangzott homíliájából*, 2016. szeptember 26. Forrás: Magyar Kurír. Fordította: Tözsér Endre SP).

Erről tesz tanúságot lefegyverző egyszerűséggel a következő fiatal barátunk: „Amikor végiggondolom, mit jelentett számomra a TI felelősei együttlétének (Equipe di GS) megtapasztalása, egy találkozás, egy hatalmas barátság jut eszembe, ami újra megtörténik, és ami folyamatosan meghódítja az életemet. Először is, ha a közösségbeli barátaimból indulok ki, a barátságunkban semmi sem volt magától értetődő, hanem inkább megnyitott az újdonságokra, új emberekkel és a miénktől különböző tapasztalatokkal, a naivitással és egyszerűséggel való találkozások frissességére ... a köztünk lévő párbeszéd megnyitott egy találkozást, egy „hidat” a másikkal.

Egy olyan találkozást, ami megerősíti Krisztusnak azt az ígérését, hogy soha nem hagy minket egyedül, hogy élő, hús-vér jelenlét mindenkinek az életében, ami mindennap kimondatja velem, ahogy azt barátaink, Stella is mondta: „Ki vagy te, aki úgy hiányzol?” Ki vagy te, az az élő jelenlét, aki után a szívem vágyakozik, mert tudja, hogy Nélküled én semmit sem tudok tenni?

A felelősök találkozója épp arról szólt, hogy a szemünk elé tett egy találkozást, amit néhány évvel ezelőtt már megéltem a TI-s társasággal, amikor úgy tűnt, hogy minden életszomjamat, ami akkor a szívemet alkotta és amivel tele volt, megértették, szerették, komolyan vették. Nem mintha előtte nem lettem volna hívő, minden vasárnap elmentem a misére, jártam a plébániai foglalkozásokra, de abból a felkavaró tapasztalatból megéreztem, embereken és tényeken keresztül, hogy van egy hely, ahol őszintén néznek az igazság iránti szomjúságomra, és ahol méginkább önmagam lehetek, mert van Valaki, aki barátjának hívott; Valaki, aki megkönyörült semmi voltomon olyannyira, hogy fölszegeztette magát a keresztre. Ettől kezdve nem volt megállás, kirobban a szívemben az élet, és minden nap igazolni tudja ezt a Találkozást „anélkül, hogy egy milliméterre is elszakadnánk a valóságtól”, ahogy Carrón mondta a szombat reggeli fórumon.

Szükségem van rá, hogy újraéljem azt a találkozást, hogy igazán megéljem; nem elégszem már meg, az iskolával, a barátokkal, a zenével, a sporttal. Mindezekben a valóság intéz hozzám kihívást, hogy megtaláljam az „igazságnak azt a rétegét”, ami megfelel a szívemnek. Amióta talákoztam a valóságban, az életemben egy nagyobb Szépséggel, elkezdtem igazából élni, a vágyaimnak és nem az elképzeléseimnek megfelelően, mert szeretnék „megízlelni” mindent, rendesen „igazán akarom kockáztatni az életet”, nem egy idealizált világban, hanem ebben a valóságban, amit kaptam, és ami egy folyamatos küzdelem, de ahol részem volt és kérem, hogy minden nap részem legyen a Vele való találkozásban.

A felelősök találkozója alkalom volt arra, hogy erre emlékezzünk, ugródeszka volt az út folytatásához nagyobb elhatározással, hiszen „az az ember jár az úton, aki jól tudja, hová megy” (*dalszöveg*).”

Kérjünk a Szűzanyától ilyen egyszerű szívet, hogy olyan nagyok legyünk, mint azok gyermekek, aki tudják, hová mennek.